

STUDENTEN WEEKBLAD

REDACTEUREN:

H. SALOMONSON, H. C. SNETHLAGE, W. MAAS GEESTERANUS,
J. H. MEYER, A. J. MOLLINGER, W. F. E. VAN HASSELT.

MEDEWERKSTER: MEJ. WILLY ATEN.

ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIËBELANGEN.

16^e Jaargang.

No. 8.

Vrijdag

21 Nov. '13.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN
DRUKKERIJ J. WALTMAN Jr.
— DELFT. —

Inzendingen te bezorgen vóór Dinsdag-
middag 4 uur aan het Redactie-adres:
VLAMINGSTRAAT 34.

BERICHT.

Toegetreden als vast medewerkster:
Mej. WILLY ATEN.

Inhoud.

Delftsch Studenten-Corps.

Toespraak, gehouden door den President van het Delftsch Studentencorps, den heer W. F. A. Röell, bij gelegenheid van den Senaatsoverdracht, op Donderdag 20 November 1913.
Toespraak, gehouden door den President van het Delftsch Studentencorps, den heer F. Schiff, bij gelegenheid van zijne Installatie, op Donderdag 20 November 1913.
2e Brief van Ping-Pong-Ho aan zijn vriend Kwang-Kwang-Ha, door Ping-Pong-Ho.
De Boerderij, door Ben-Hur.
't Onmisbaar Studentenleven.
Delftsche Studenten Debating-Club.
Interacademiale Voetbalbond.
Delftsche Studenten Schaakclub.
Weekverslag.

Gedachten en gedichten.

„La Joconda”, door J. M.

Vereenigingsleven.

Ingezonden, door het Bestuur der D. S. E. V.

Lezingen.

Verslag van de lezing van den heer J. Stürcke.

Boekbespreking.

De Wereld der Droomen, door v. H.

Feuilleton.

„Een klein spel in één bedrijf”, door John-Marchbanks.

Ingekomen boeken.

Technische Hoogeschool.

Correspondentie.

Lijst van Vergaderingen.

Agenda.

Delftsch Studenten-Corps

TOESPRAAK

GEHOUDEN DOOR

den President van het Delftsch Studentencorps,
den Heer W. F. A. RÖELL,
bij gelegenheid van den Senaatsoverdracht,
op Donderdag 20 November 1913.

Mijne Heeren Senatoren, Honorair- en te installeren Senatoren, Leden van het Delftsch Studentencorps.

Mijne Heeren.

Sneller, dan wij ooit vermoedden, is de tijd gevlogen en staan wij voor het oogenblik, dat wij het hooge ambt ons opgedragen, moeten neerleggen. Dit oogenblik brengt veel gedachten met zich. Vanzelf komen herinneringen boven.

Toen wij onze functie aanvaardden, hadden wij ten deele hier, ten deele in Parijs, het vergezicht voor oogen gekregen, het fata-morgana van een Oostersche beschaving.

Wij verbeeldden ons uit de miniaturen de gracieuse, gestijlde gebaren, uit de plaatwerken rezen voor ons op de gekoepelde torens en de breede galerijen, die zich spiegelden in het even-rimpelende water der marmeren bassins — en die torens en muren zagen wij bekleed met het zachtste blauw en groen der faiencen, dat zeldzaam samenstemde met het schuchtere ochtendlicht. En toen beproefden wij ons in te denken in de motieven en in de daden van die menschen, die als koningen waren gekleed en streeden in ridderlijken strijd of gingen ter jacht en gastmaalden in een liefelijk dal, beschaduwde door kleurige tapijten. De porceleinen beker ging rond, wijl onder tokkelend snarenspel de hoofdsche minstrel woest wapengeweld en teere liefde bezong.

Maar dan dachten wij aan die anderen, die afstand deden van aardchen rijkdom, wien geen heerschzucht meer kwelde en die de aarde opnieuw betraden in een versleten kleed. Verrukt als kinderen, die voor het eerst blij zijn om de zon, de lucht en de vogels, dankten zij den Alomtegenwoordige voor de heerlijkheid, die hij hun had geopenbaard.

En toen wij peinsden over die menschen en vruchteloos ons trachtten in te denken in die geheimzinnig-afgesloten vrouwenwereld, toen sloegen wij het boek op uit onze kinderjaren, de „1001 Nacht” en lieten ons weer gaan op dien gelukkigen toon van immer-stroomende fantasie, die alle wonderen van het zichtbaar geluk geeft. Neen, niet de rijkdom, noch het verlangen ernaar, maar de verbeelding ervan beheerschte het gelijkmatig gelukkig gemoed van den armen kameeldrijver, als zij zich herinnerde de heerlijk-onwaarschijnlijke verhalen van den pooveren zanger in het herbergkrot.

En ook wij lieten ons verleiden tot die reis naar het jubelende land, dat ligt buiten het rijk van den koning van Indië en van China en wij landden aan in een hof van onwerkelijk licht. En van de veertig deuren was het gegeven negen-en-dertig te betreden, maar niet de laatste. En die deuren openden zich tot bloesemende boomgaarden en tot toovergrotten en soms tot tuinen, waar men de taal der vogelen en der dieren verstond. Van sommige dier luthoven kon men de heerlijkheid niet weêrvertellen. En ieder van die negen-en-dertig geluksstaten nam een menschenleven in beslag. Zoo was er bijna niemand die de laatste poort betrad. Van hem vernam men niets meer; men vond hem heel veel later op een afgelegen eiland. Eén oog had hij verloren. Hij zweeg op alle vragen. Toch fluisterden geruchten over dien laatsten hof, waar een gevleugeld paard den binnentredende opvoerde naar de duizelende hoogten van de Eeuwigheid. Eén oog moest hij inboeten voor de kennis van het allerhoogste.

Zoo ontsluiëren zich de gevoelens en gedachten der Perzen, die liever blijven verwijlen in de bloeiende tuinen der aarde, „waar men het Paradijs vergeet”, dan te wagen den sprong in het goddelijke. Zijn wij niet zoo?

Met dit ideaal in ons hart, de niet te omschrijven schoonheid van het Perzisch geheel, werden de eerste voorbereidingen gemaakt. Copieën naar miniaturen werden vervaardigd, dikwijls onhandig, maar vertolkende den stijl van den Pers.

In dien geest werden stoffen gezocht, die meestal waren verdwenen. Onze artistiek-leider bracht ze op 't spoor: een enkel vond hij: een brocaat van gedempten vuurgloed: het ideaal.

De praktische toepassing echter bestond uit nieuwe brocaten naar oud patroon en uit zijden met nagebootst goudmotief. Gij weet dit alles.

Na de eerste costuum-tentoonstelling kwamen velen zich opgeven. Men was verrast door het ongeziene der kleuren, door den glans van een oud-schild of ingelegden dolk. Daarna sluimerde de belangstelling. Men zag uit naar uitgave van boeken of platen om dieper te zien in Iran. Een volgende expositie vertolkte het feestzaal-ontwerp. Men zag de bloemenomrande fontein. Men hoorde van Abbas en zijn doorluchtige gasten. De strijdkreet „Kurrogloe” had weerklonken. Tot zoover wist ieder. Toen ging de feest-commissie voort, hoe moeilijk het mocht gaan, licht te verspreiden over het Oostersche leven. De heer De Roo de la Faille ontcijferde de perkament-gebonden chronieken en deelde het pogen van Pietro del Valle en Olearius om het raadselachtige voorkomen van Abbas te ontwarren. En hij wist zijn aanzicht der Oostersche dingen in een mooi-overwogen boekje neer te leggen. Tot verdere inwijding kwamen de lezingen van Vrije Studie, die helaas door weinigen bijgewoond werden. Was het weinig, wat wij uit Perzische boeken en monumenten met mogelijke moeite konden bijeenverzamen, zoo hadden wij toch gehoopt, dat dat weinige door een grooter viering ware op prijs gesteld. Uit deze onderzanding is ons gebleken, dat wij ons foutief hadden voorgesteld een maskerade, voorbereid en meegeleefd door zooveel mogelijk menschen. De daadwerkelijke uitvoering is beperkt tot een zeer klein getal, wat goede vruchten afwerpt in het finantieel beheer, en een voorbereiding mee te leven is zoo gemakkelijk niet. Het moet gemakkelijk worden gemaakt door artikelen en uitstallingen, maar men zal niet onafhankelijk tot bronnen-studie overgaan. Steeds is de overgrote meerderheid aangewezen alleen den meest beknopten algemeenen gang van zaken te begrijpen.

Er was een andere voorbereiding van grooter belang, een oefening voor het spel, waar velen zich door loffelijk geduld en toewijding hebben onderscheiden; waar bij het moeilijke groepeeren, het duidelijke gebaren zich voegde het schijnbaar onoverkomelijke bezwaar de motieven der begeleidingsmuziek te verstaan. Dan was er een pioniers-arbeid voor het orkest, dat in korten tijd met de onbekende muziek wonderen heeft verricht. En dan niet te noemen de Cour, waar elk gecostumeerde een rol speelde, zooals de maskerade die eischte, als priester of derwisch, als drempelkussend gezant of als vlugvoetig dienaar, terwijl uit hoogere sferen Indiërs hun droefgeestig klokkengeluid deden klinken. Welt ons dan niet naar de keel den dank voor het drievuldig verbond der prinsen, durven wij profaneerend lispelen de namen Abbas en Alem en Chanavat, die een zoo schitterenden hofstaat voerden? Durven wij onzen dank zeggen voor de gaven en eenheid der kunstenaars en voor het zuiver rhythmisch beweeg der Perzische juffren?

Dit alles weten wij is gepresteerd voor het Corps. Er had méér kunnen gebeuren. Vooral buiten spel en cour, op bals en matinées hadden de Corpsleden (wier gelaatskleur blank of bruin, zoo gelukkig overeenstemt met der Perzen teint) meer kunnen doen om het aangekleede karnaval-karakter op te doen gaan in den Oosterschen zwier. Of was de overgang te groot? Of kan men den adel beter verbeelden in de zwaar-hangende costuums van Florence, dan in de luchtigheid van het Perzisch gewaad?

Gij vraagt of onze eerste droomen van voor een jaar werden verwerkelijkt? Ten deele. Wij droomden steeds stouter. Veel zou niet uitkomen en toch het geheel ziende, trof ons hier en daar de benadering van het allerhoogste en allermooiste. En wat het ideaal niet bereikte, won onze appreciatie van het algemeen Corpsfeest.

En thans, na de geestelijke uitingen gezegd te hebben, rest de optocht — die het meest verkleedpartij is, — en waar deze zoo gewraakt werd in den tijd der 22-plannen, moet ons iets van het hart. Het is geen rolprestatie, het is geen Perzië, een enkel maal slechts mooi als een heel schel costuum zich voor een droefgraauw muurvlak vertoont, bij uitzondering een flinke groep — niettegenstaande dit, is het de algemeene feestdag. Het is feest in de stad, het volk juicht om de verkleede menschen, deze laatsten getroosten zich eenige opoffering, het gezamenlijke animeert, ijdelheid is hier en daar (en waar niet?) De stad verkleedt zich met vlaggen en poorten, die mooie en komische effecten maken. En in den avond versmelt alles in het bizarre licht en kaatst het water de verlichting terug in goudgepareelde trossen.

Dit heeft het Corps gegeven en gemeend te moeten geven als maskerade. O, niet die sage van rijke studenten, die rijke gewaden koopen, door statievollte titels het gemis

aan voorouders vergoeden, die zich inwendig trotsch vertoonen aan familie en verwanten. Niet die sage. Een feest van meerderen, waar costuumkosten welhaast geen verandering meer vormen, waar ieder meedoet aan den omme-tocht en meespeelt in de Cour en waar velen zoo niet de meesten arbeiden aan de glorie van een sportieve of geestelijke handeling!

Nog vragen velen: „waarom dit?” Waarom kan het Corps om de vijf jaren ter eere van het weerzien der Réunisten niet geven een feest zelfs zonder aanleiding, waar men zich verheugt in den sterken polsslag van het leven. Maar studenten en Réunisten willen aanleiding.

Gij zegt: „toont den Réunisten, wat het Corps is”. Hun Corps, zij zien het in den gloed van een vriendschap of den glans van een oogenblik terug. Maar de uitvoeringen der vereenigingen, die Gij wilt geven (en stelt U voor: vlak voor den zomer), trekken hen niet bijster aan.

Gij vraagt iets van buiten af: een vermaard orkest, kwartet, een Russisch ballet: Réunist, noch Corpslid wenscht dit genot van buiten af.

Blijft over: een bijzonder feest te geven, gepresteerd door leden. Gij zult voor Uw bals en matinées dat middelpunt verzinnen. Zoo'n opvoering kan gelden een tooneelstuk, waar alle kunsten worden saamgevoerd, bestaande reeds of nog te scheppen, zooals een der 22 plannen het Ramayana of het leven van den heiligen Franciscus wilde vertolken. Maar nothans blijft het enthousiasme tot de spelers en de toeschouwers, tot een kleinen kring beperkt.

Dan komt de gewoonte, dat men het volk doet meevieren in een optocht, dus door een tableau de la troupe te geven. Maar dit is zinloos (verbeeldt U de dramatis personae: blinden koning, geliefde, zwervers) zonder historischen kern, zonder dat men de verbeelding te hulp komt: „wie doet zijn intrede?”

Hoewel ik weet, dat de historische ontwikkeling ging van optocht tot spel en niet omgekeerd, acht ik dit de meest gerechtvaardigde verklaring onzer viering. Allereerst aanleiding tot feesten van Réunisten en Corpsleden, dan prestatie van sport- of schoonheidsminnende leden. Een kunstcriticus zal wijzen op veel, wat niet belangrijk voor ons is. 't Publiek, dat betaalt, critiseert en niet meefeest en zich te buitengaat als in Utrecht aan esthetische beschouwingen b.v.: „Het duurt veel te lang”, kan ons niet deren. Wat door buitenstaanders over buitenstaanders wordt gezegd, gaat langs ons. Die critiek alleen is waardevol, die uitgeoefend wordt op het feesten der aanwezenden, op den geest, het rechtmatig enthousiasme — dan op de prestatie, de toewijding der spelers en de organisatiekracht der Commissie.

Ik heb verklaard, waarom de maskerade ons voldoet; meen niet, dat ik haar ideaal acht. De persoonlijke kosten zullen o. a. niet veel meer kunnen dalen. Een ieder, die de tripele voorwaarde (Reunie, Corps en Stadsfeest) op ander wijze realiseert, zal ons vruchteloos zoeken zien staken.

Zullen wij dan de historische vormen blijven volgen (wat toch levensvol en scheppend kan zijn), of zullen wij de stappen van de allereersten uit dezen tijd drukken en de betekenis van al het nieuwe om ons leeren raden. Zoolang ons het vergezicht niet is gegeven, blijven wij het houden met de maskerade in zijn vernieuwden vorm met gemis der zuiver uitwendige schittering.

En thans de critiek op het feesten? Ik spreek niet van de reunie-feesten, waar tijdgenooten tot groepen zich vormden en groepen zich vereenden in het wêervoelen van dezelfde omgeving in de oude stad. Ik bedoel Uw feesten. Was er reden om te feesten voor Uw Corps?

Het had kunnen zijn, dat de laatste jaren tweespalt, verslapping hadden gebracht, waardoor Uw viering zonder betekenis ware geweest. Gij had in de laatste jaren een kamp kunnen voeren of tegen groepen-regeering of tegen studieverzwaring. Of voor een sociaal idee, voor een natie! En als die strijd was gestreden en bijgelegd tot hogere eenheid, zou Uw feesten gewonnen hebben aan innerlijken gloed bij minder uitwendige vormen.

Doch ziet, onze maatschappij schijnt voorbestemd tot geleidelijken overgang, zonder schokken met opvlamming der hartstochten en geen idee is er, dat ons bindt buiten het Corps. Moeilijk, zeer moeilijk is het dan niet te verslappen.

Toch is het goed, dat wij niet lichtzinnig knielen voor de heilige hoofdletters van „Recht, Menschheid, Gelijkheid”, die wij niet uiten vóór ze in de practijk zijn bevestigd.

Maar in den grond willen wij hetzelfde. Wij voelen, dat er meer is dan de studie, die onze maatschappelijke

plaats bepaalt, méér dan het intellect, dat aan Universiteiten door zijn abstractie's verleidt: dit is één zijde van het leven, waarvan wij de gevoelens en gedachten en daden willen aankweken door gezonden omgang met vrienden; wij willen het leven, zoo vaak het ons niet raakt, ontmoeten. Wij kunnen dan niet toelaten lauwheid, sleur, schijn en meepraten zonder zelfstandigheid. Wij zullen dan voelen het neertrekkende en omhoogtrekkende van het echte leven en haten hartstochten, die meesleepen en anderen aansteken! Sommigen zullen zich in dienst stellen van hoogste machten, die men niet denken kan.

Willen wij deze moreete leus hooghouden, dan moet er allereerst zijn: samengaan! Niet een afzondering in kleine kringen, enghartig begrensd door geld, stand en voordoen. Moge deze clubs dikwijls aldus zich vormen, men schrome niet verder te zien dan het distinctie-begrip en te apprecieeren wat als karakter en gedachte prijs verdient. Ik zou dit niet zeggen zoo natuurlijk als het klinkt, indien niet nog vele menschen afgeven op die groepen, die niet „ad libitum” hun studententijd kunnen gebruiken. Uit scherts? Om hun tergende onverschilligheid te verbergen? Ik kan niet nalaten te denken, dat veel op vooroordeel berust. Wij hinderen ons aan den stijl van de minste, zoo-wel als aan dien van de beste milieus. Geld kan deze scheiding niet brengen.

Vroeger, veel vroeger was het Corps een eenheid uit denzelfden kring. Toen kwam de toevloed jaren lang. Men schrok, maar langzamerhand met het verdwijnen der „jeunesse dorée”, die schitterend verkwistte, kwam een andere apprecieering, stijgende en dalende, kalm voortgaande naar komende tijden.

Het ideaal blijft: meer eenheid. Velen zullen zich steeds beter thuisvoelen. Gij begrijpt, hoe ik het toejuich, dat velen, vroeger verhinderd ons centrum te bezoeken, dit thans kunnen doen en zich gezamenlijk kunnen verheugen. De Societeitsuitbreiding is de Corpsdaad bij uitnemendheid geweest, uitgaande van de Societeit. De eenheid zal tevens moeten blijken in de feesten. Een kroegjool met een kleine feestende groep, drank vrij, veel leegte, schel licht, schetterende muziek, is een levende beschaming. Ik voel voor een kroegfeest van losbrekende vreugde, losgelaten vrijmoedigheid; wellicht is er één na den groentijd mogelijk. De smaak is er niet naar. Zeer zeker heeft een strijke of voordrachtenavond meer toekomst.

Gij Eerstejaars, die afstapt van financiële offers, uitstekend — maar tracht dit te vergoeden door Uw aanwezigheid en in vereenigingen door Uw kracht.

Deze algemeenheid van ons leven hebt gij bereikt, Societeit! Maakt Uw feesten ook in overeenstemming met de heerschende wenschen.

En thans van het een op het ander overgaande, kom ik tot de bezuiniging, bezuiniging der algemeene en der bestuursonkosten. Waarom staan velen buiten onzen kring? Het was een vraagpunt. Men stelde zich voor, velen door algemeene kosten-verlaging te bereiken. Is dit, bij de weinige aansluiting buiten het Corps, niet overdreven? Men zal de meestbekrimpande Corpsleden verlichten. Ook dat is in zekere mate waar. Intusschen is bezuinigingsonderzoek bij tijden van waarde om de vanzelfverzwarende finantiën (analoog met de vanzelfverzwarende studie) aan critiek te onderwerpen. Men onderzoekt tevens het bestaansrecht der mossen. Zoo heeft deze Senaat zijn bevindingen over Corps, Eerste-jaar en Lustrum op schrift gesteld. Binnen weinige dagen zal dit verslag ter lezing verschijnen. Het onderzoek der vereenigingen is als legaat aan onze opvolgers vermaakt. Men meene niet, dat het Corps zich verzette tegen uitbreiding van kring. Deze aanwas moet echter iets aan zijn lidmaatschap hebben. In de beterende opvattingen zal het den band niet schaden. Maar practisch, bij de minimum studiekosten van talloze spoorstudenten, een onmogelijkheid.

Niet in aantal en troepenmacht. in de kwaliteit van den band zal de waarde van het Corps liggen; in den heerschenden toon, in de beschaving (die hardhandig groentijdsop treden, dat helaas teveel voorkomt, vermindert), in de eerlijkheid der besten, in de roemruchtige talenten der eersten die zich meten met de eersten uit andere Corpsen, ligt onze kracht. Al ziet de bezuinigingsbeweging (indien zij er is) dit in, uit haar stukken blijkt dikwijls het eenzijdige, nivelleerende, dat met den somtijds leelijken toon, de democratie tot een gemeenplaats stempelt.

Er moet zijn vermindering van bestuurskosten. Besturen zien niet genoeg rond naar flinke vertegenwoordigers buiten hun kring. Vinden zij hen en vormen de kosten beletsel, zoo weet ik, dat zij die weg zullen nemen. Zoo zal de Senaat, hun capaciteiten leeren kennen. Doet een zich voor, zoo

gaat de Senaat tot het uiterste over. Maar zoolang niet, is het moeilijk bezuinigen. Toch heeft gestadige vermindering plaats.

Waar het vak, dat ons roept groot is, waar het mooi is in dezen tijd van stoffelijke vervolmaking deze tot stand te brengen, waar het meebrengt de klassetegenstelling verzachten en daardoor alle belemmeringen tegen vrij opbloeiend geestesleven weg te nemen, is het mooi bij de bron zelf werkzaam te zijn. Maar dit is niets nut, wanneer wij daarbij niet het geestelijke en moreele verwerven en zelf ons beheerschen, compleet worden als mensch. Dit algemeene, tegelijk meest nuchtere, banale, maar mooiste zal steeds blijven, ik hoop het, de kracht van het Delftsch Studenten-Corps!

Mede-Senatoren.

Hoewel wij onze gevoelens en wellicht onzen steun voor onze corporatie niet behoeven af te breken, voel ik dat iets van ons weggaat, wat niet meer te herstellen is.

Ik kan niet zeggen, hoezeer ik gesteund ben geweest door mijn helpers.

Landberg, ik ben je dankbaar voor de groote echtheid, waarmee je voor ons Corps hebt gevoeld, voor het onmisbare, dat je in den groentijd hebt gedaan.

De Mol, bestond je werk uit zorgvuldigen arbeid, niet minder heb je je verdienstelijk gemaakt door het schijnbaar ondankbare werk der F. C.

De Roo de la Faille, als geestelijke voogd van de literatuur en tooneel-actie in ons Lustrum, kan men je talenten niet genoeg eeren.

Dudok van Heel, ik wil je iets zeggen. Moge de luchtige schijn het tegendeel zeggen, wij weten allen, hoe je veel van het Lustrum door je raken en helderen blik hebt gered.

En waar het werk van F. C. en Senaat schier samensmolt, wil ik mijn hartelijken dank spreken aan hen, die buiten ons college hun artisticeit en zakenkennis aan het Corps hebben gewijd.

Te installeeren Senatoren.

Gij zult het Corps overnemen. Aan U zal zijn dagelijksche leiding zijn toevertrouwd. Toevertrouwd door het Corps. Gij weet, dat dit Lustrum geen nasleep heeft. Uw frissche kracht wenscht strijdpunten en zij zijn er niet. Maar al blijven deze dingen uit, niet minder is Uw taak.

Gij zult dan voorgaan in het Corpsleven. Uw aanwezigheid zal vooroordeelen doen wegvallen, Uw kracht zal bezieling en vervoering wekken in de harten der schuchteren en geslotenen. Ik weet, hoe ik vroeger met trots zag naar die menschen, die ik niet kende, noch hunne daden, en die voor mij het Corpsleven tastbaar voorstelden. Gij zult niet aan Uw decorum eenig recht noch kracht ontleenen, maar door Uw eerlijk optreden doen zeggen: „Dit zijn zij, die ons voorstellen”. In Uw vertegenwoordiging zult Gij Uw waarde ontleenen aan U zelf, niet aan Uw tooi. Zoo vast als ik weet, dat deze nieuwe Senaat haar roeping niet uit het oog zal verliezen, zie ik hem onze plaatsen innemen.

Ik draag het presidium over aan den heer Schiff.

TOESPRAAK

GEHOUDEN DOOR

den President van het Delftsch Studentencorps,
den Heer F. SCHIFF,

bij gelegenheid van zijne installatie,
op Donderdag 20 November 1913.

Mijne Heeren Senatoren, Honorair- en te
installeeren Senatoren, Leden van het
Delftsch Studentencorps.

Mijne Heeren!

Wederom staan wij voor een belangrijk oogenblik in ons Corpsleven, en uit de zoo even gesproken woorden, moet ik opmaken, dat het niet zonder eenige schroom is, dat Gij het bewind over datgene wat U in den loop van dit jaar dierbaar is geworden, moet overdragen aan jongere krachten.

Temeer begrijp ik dit, nu Gij met de grootste voldoening kunt terugzien op het tijdperk dat achter U ligt, want de resultaten, die Gij dezen zomer bij de Lustrumfeesten, door Uwe onverflauwde toewijding hebt bereikt, bewijzen voldoende, dat Uw Bestuur krachtig is geweest.

Moge de eerst-komende Corpsvergadering uiting geven van hare waardeering voor de verdiensten van de aftredende Senatoren, door hen tot Eere-leden van den Senaat te verheffen.

Uw ideaal, een feest te vieren, dat een succes zou worden, doordat een zoo groot mogelijk aantal Corpsbroeders eraan deelnam, is verwezenlijkt. Wij beschouwen dit als een gelukkig teeken en vermeenen dan ook op den goede weg te zijn om door meerdere samenwerking, gedachtig aan onze oud-Hollandsche spreuk van „Eendracht maakt Macht”, ons Corps tot een groot en krachtig geheel op te bouwen.

Wij staan voor een ons geheel onbekende werkring, maar, beziel met het vuur, dat aan jonge levens eigen is, en gesteund door het vertrouwen, dat het Corps in ons stelt, deinzin wij er niet voor terug, deze verantwoordelijke taak op onze schouders te nemen.

Bovendien is het voor ons een groote geruststelling, te weten dat, waar wij in gewichtige beslissingen voorlichting mochten noodig hebben, wij steeds op hulp van U, Honorary-Leden, mogen rekenen.

Thans wil ik overgaan tot de installatie van mijne mede-Senatoren. Ik dechargeer de heeren Landberg, De Mol van Otterloo, De Roo de la Faille en Dudok van Heel, als Secretaris, Thesaurier, Archivaris-Vice-President en Commissaris-Vice-Secretaris, en installeer in hunne plaatsen de heeren: De Lannoy, Von Weiler, Doude van Troostwijk en Pel.

Mede-Senatoren!

Hoewel ik het overbodig acht, wil ik U op 't oogenblik, dat Gij Uwe zetels hebt ingenomen, wijzen op de groote verantwoordelijkheid, welke op Uwe schouders rust, nu Gij met mij, geroepen door het Corps, de taak hebt aanvaard om dat Corps te leiden en zijne rechten te beschermen.

Bedenkt dat ons heilig doel, de eer van ons geliefd Corps hoog te houden, slechts dan te bereiken is, wanneer onze samenwerking een goede is, wanneer wij rond en waarachtig voor onze meening durven uitkomen en wij met ware belangstelling blijven arbeiden.

Aan mijn rechterhand jou te zien zitten, De Lannoy, is voor mij een groote voldoening, omdat ik weet, hoezeer je met het goede vuur beziel bent om ons Corps steeds naar je beste krachten te dienen.

Als Thesaurier begroet ik mijn clubgenoot Von Weiler; ik ben ervan overtuigd, dat het ons niet moeilijk zal vallen in harmonie samen te werken.

En jelui, Doude van Troostwijk en Pel.

Vergeet niet, dat, hoewel jelui functie oogenschijnlijk minder belangrijk is dan die van de overige Senatoren, ook van jelui kant een ernstig streven en veel goeds verwacht wordt.

Mijne Heeren!

Gij zult het mij zeker niet ten kwade duiden, wanneer ik U hier geen uitgewerkt programma van de werkzaamheden van dezen Senaat aanbied. Slechts in algemeene trekken wil ik aangeven hoe wij ons voorstellen te arbeiden.

Dank zij de nauwkeurige en vlugge wijze van werken van de Feest-Commissie, en in het bijzonder van haren Thesaurier, is alles wat het Lustrumfeest betreft, volkomen geregeld; ons rest geen werk meer hiervoor; zeer zeker een gunstige omstandigheid, welke wij zeer op prijs stellen, en welke ons het aanvaarden van onze taak aanmerkelijk lichter maakt.

Toen verleden jaar vanaf deze plaats de wensch werd uitgesproken dat het Lustrum „een feest voor allen” zou worden, had niemand verwacht, dat een zoo groot aantal deelnemers zich zou opgeven, en het is zeer zeker aan de billijke condities, gepaard aan smaakvolle costuums te danken, dat ons Corps heeft kunnen toonen, dat ook met eenvoudige, maar welgekozen middelen, veel goeds te bereiken is.

Ik spreek hierbij dan ook de wensch uit, dat waar het „Delftsch Studenten-Corps” zoo'n schitterend en algemeen toegejuicht voorbeeld op dit gebied heeft gegeven, dit van blijvende invloed moge zijn op de jongere studenten.

Waar dus de geschiedenis van het Corps bewezen heeft, dat de door onze voorgangers ingeslagen weg als de juiste te beschouwen is, zullen we beginnen, in die richting voort te gaan. Zoo is deze Senaat voornemens, daar, waar het

eenigszins mogelijk is, bezuinigen in te voeren, want het blijkt toch, dat naast andere bezwaren, er nog zijn op finantieel gebied, welke de nieuw ingeschrevenen aan de Technische Hoogeschool weerhouden lid te worden van onze Coöperatie.

Met kracht zullen we onze Corpsverenigingen steunen, want de bloei van het Corps hangt ten nauwste samen met de voorspoed van deze onderdeelen.

Was er verleden jaar reeds sprake van een Internationale Studentenbijeenkomst, ook nu kan ik hiervan gewag maken.

Het is te hopen, dat de plannen, die toen zoo jammerlijk faalden, thans enig succes zullen hebben, want de vriendschapsbanden, welke daaruit kunnen voortvloeien, achten wij van veel belang voor het verdere leven, terwijl men tevens in staat zal zijn, kennis te nemen van de leefwijze-gedachten van de verschillende Studentencorpsen, wat ongetwijfeld groote invloed kan hebben en nuttige wijzigingen ook voor ons Corps, zou kunnen opleveren.

Mocht werkelijk deze bijeenkomst plaats vinden, laten wij dan ernaar trachten en ons geen moeite besparen, om ons Corps op te werken tot een plaats in de rij van Internationale Studenten-vereenigingen, die het toekomt.

Over eenigen tijd zal onze Almanak verschijnen. Laten zij, die de capaciteiten bezitten, iets goeds en degelijks voort brengen, zich niet door gemis aan enthousiasme, laten weerhouden, hunne gave te toonen.

Men bedenke dat dit jaarboek een uiting is van ons intellectueel leven.

Waar wij thans gereed staan, onze werkzaamheden te beginnen, moet mij nog iets van het hart.

Gij, Corpsbroeders, weest ervan doordrongen, dat wij alleen onmachtig zijn; wij behoeven Uwe steun en Uwe hulp.

Toont dus Uwe belangstelling door op de Corpsvergaderingen te verschijnen en daar Uwe meening vrijuit te verkondigen.

Bedenkt echter dat Ge alle *persoonlijke* belangen het zwijgen moet opleggen, en slechts de behartiging van het welzijn van het Corps uit uwe woorden mag blijken.

Laat ons allen gezamenlijk voor Eenheid en Broederschap ijveren.

Tenslotte nog deze wensch, welke ook steeds de richtsnoer van onzen arbeid zal zijn.

Voortdurend bloeie het Delftsch Studentencorps.

2de Brief van Ping-Pong-Ho aan zijn vriend Kwing-Kwang-Ha.

Waarde Kwing-Kwang.

Gij zult mij verwijten dat ik in zoo langen tijd niets van mij hooren liet. Maar geloof mij, de jongelieden, uit wier midden ik u zulke wondere verhalen deed, schijnen mij in zulk een mate belangwekkend toe, dat ik niet moede word hen in al hun doen en laten gade te slaan en nergens meer tijd voor vind.

En ik zeg u, Kwing-Kwang, het spijt mij niet, want schoone, verrassende zaken worden mij geopenbaard en geheel nieuwe wereldbeschouwingen geopend en mijn ziel drinkt de levenswijsheid in in lange teugen, met gretigheid.

Weet dan, dat hier jaarlijks een tijd is, waarop de bestuurders van den Kring en van zijne onderdeelen in groote wijsheid zich zelve te oud bevinden voor hun zwaren taak en dien aan jongeren overdragen. Deze tijd is nu weer aangebroken.

En gelijk de bladeren van den boom vallen in den herfst, omdat ze niet langer kunnen blijven zitten, zoo vallen ook zij van hunne hooge bestuursposen, maar... in voorname kalmte, met tevreden terugzien op den afgelopen tijd, gedachtig aan de wijze woorden: Verlang niet meer, dan ge zeker weet, dat ge kunt krijgen.

Hierbij echter, mijn waarde Kwing-Kwang, werd ik voor het eerst geschokt in mijn bewondering voor de wijsheid van dezen kring, want op een avond, toen ik in de groote zaal zat, die ik u in mijn vorigen brief beschreef, verhief zich een luid rumoer en een groep mannen, die ik tot nog toe niet gezien had, met bleke gezichten, groote monden, en inktbevleete handen, vingen aan onwelluidend te schreeuwen. En zij riepen, dat ze wilden hervormen en vervormen en nog eens hervormen en ik was in groote vreeze dat er dan 'in 't geheel geen vorm meer over zou zijn.

(Zie verder Tweede Blad).

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 21 NOVEMBER 1913. No. 8.

Maar mijn vriend, die mij nog dagelijks leert en steeds wijzer maakt, stelde mij gerust.

„Ieder jaar”, zeide hij, „met het vallen der blaren gaan deze lieden zoo te keer; maar onschuldig is hun vermaak en de jongelingen, die zij geschikt achten voor de opengekomen posten, zij onderscheiden zich door niets van de anderen. Ziet, daar zitten zij”.

En als hij mij wees, zag ik dat deze jongelingen in gemoede het beenderenspel beminden evenals alle anderen, en dronken en aten hetzelfde, en hunne aangezichten waren liefelijk en onschuldig en ook zij zwegen in wijsgeerige gezelligheid.

Dus heb ik mij afgewend van den groep der schreeuwen en juist wilde ik mij naar huis begeven, toen mijn vriend mij wenkte.

„Ziet gij dien man daar?” fluisterde hij.

Ik zag een jongeling, die bij het vuur gezeten met donkere oogen en bleeke gelaatstreken zijne tafelenooten monsterde. Hij schoof de laatste zijner beenen voorwerpen aan zijn buurman toe en schreef haastig iets op een papier, dat voor hem lag. Toen stond hij op, lachte zachtens voor zich heen en verwijderde zich, starend.

Mijn vriend volgde hem met de oogen en toen hij verdwenen was fluisterde hij mij toe:

„Morgen pleegt hij hara-kiri”

Ik rilde en vroeg of zijn vrienden dan ook met zijn beenderen spelen zouden?

„Later... later misschien... zij weten het niet...” en hij vertelde hoe ook vroeger het beenderenvermaak geheerscht had en hoe het steeds geëindigd was met vele hara-kiri's.

Mijn ziel werd zoo somber te moede, o Kwing-Kwang-Ha. Vergeef mij wanneer mijn schrijven u kort toeschijnt, maar deze gebeurlijkheden hier grijpen mij zeer aan.

Uw vriend,

PING-PONG-HO.

De Boerderij.

Avondlanders, ik zal nu spreken in U gemeenzamer beelden, want gij schijnt mijn bloemrijke Oostersche taal niet te begrijpen, en begrijpt gij ze, dan is het toch niet spoedig.

Welaan dan:

„In het lage land aan de zee stond een groote boerderij. Op deze boerderij leefden vele dieren. Er werden voornamelijk hanen, ganzen en varkens gekweekt. Dan liep er nog ander vee rond, wat runderen, ezels en een paar oude legerpaarden, die zich wonder wat verbeeldden.

Ik zal het nu voornamelijk over de hanen hebben, daar deze 't grootst in aantal en dus 't belangrijkste waren. De ganzen snaterden af en toe en ook van het geknor der dikhuiden drong soms wat door tot de buitenwereld.

Onder de hanen had men veel verschillende typen. Zoo was er een zeer oude, groote vogel, die algemeen als de wijste erkend werd. Dan zat er nog een ijsselijk ordinaire boerenhaan steeds in een hoekje te mopperen:

„'t Was geen manier, zooals 't allemaal ging. Ze moesten allemaal gelijk zijn.

Geweldig sputterde hij toen een paar overmoedige jonge hanen een inval deden tusschen de ganzen, die hun verontwaardiging lucht gaven in een hevig gesnater.

Er waren ook veel hanen, die zich niet bij de groote troep aan durfden sluiten, maar steeds alleen of met zijn tweetjes zoo ver mogelijk er vandaan bleven, uit angst voor een pik of een slag met een vleugel.

De rashanen met de mooiste staartveeren speelden altijd de baas. De meeste anderen vonden dat vanzelf sprekend en maakten zich er niet druk over. Maar er waren andere hanen die 't wel wat kon schelen, maar die zeiden het niet.

Toen op een zekeren dag er een haan bleek te zijn, die het ook zei. En hij wipte op de hoogste paal die hij vinden kon en kraaide de anderen bij elkaar:

„Medehanen, wat ik hier zeggen ga, is een zaak van groot belang voor ons allen. Is het noodig dat we ons steeds laten regeeren door de rashanen?”

Presteeren zij zooveel meer dan wij? Is een van ons niet evengoed in staat om de baas te spelen?

Zoekt, zoekt allen diegenen in ons midden, die 't mooist kraaien, die met de fraaiste moduleeringen in hun edel geluid”.

De andere hanen kraaiden geestdriftig; eindelijk was dan een oplossing gevonden. Maar hard zoeken deden ze niet, want ze dachten dat hij, die 't plan geopperd had er wel voor zorgen zou. Maar of hij 't gedaan heeft, daar hebben ze nooit iets van gemerkt.”

BEN-HUR.

Het volgende overgenomen uit de „Minerva”:

't Onmisbaar Studentenleven.

Naar aanleiding van de op de Delftsche Debating weer besproken klacht over het minderen der belangstelling in 't studentenleven een paar algemeene opmerkingen.

Ons Hooger Onderwijs steekt bij dat onzer Westelijke burenen wel vóór alles af door de z.g. vrijheid der studenten. Waar Engeland in zijn kloosteruniversiteiten zijn jeugd tracht op te voeden als een huismoeder, treedt onze Alma Mater meer op als informatie-bureau voor de behoeften der intellectueele beroepen. Waar elders in 't buitenland professoren en dergelijke autoriteiten toezicht houden op de leefwijze hunner kweekelingen, gaan onze corpsen prat op d' aloude onafhankelijkheid. En de mislukking der laatste groentijdsbestrijding toont dat de Nederlander in 't algemeen de juistheid hiervan erkent. Want, hoe beminnelijk wij ook tegen 't bijzonder Onderwijs zijn, in ons hart voelen wij dat de karakteropvoeding een zaak is van de ouders of van den mensch zelf; voelen wij dat geene autoriteit, en zeker geen Academische Senaat geschikt is het kind tot mensch te vormen.

Gaan wij er nu van uit dat de Hoogeschool ons niet tot waardevolle karakters kan opvoeden, dan blijven er twee vragen: kan 't studentenleven deze taak der ouders overnemen? en: is het noodig dat de student mensch worde in den volsten zin?

Het studentenleven kan ons karakter vormen, mits wij er aan deelnemen. Daarom moet de Academie dat doen wat wél haar plicht is: zij moet ons vrij laten tot deze ontwikkeling, zij moet ons den tijd daartoe geven. Misschien klinkt het juristen of litteratoren vreemd, dat de Academie teveel van onzen tijd zou opeischen; ik geloof toch dat de overal voelbare concurrentie van niet-actief-Corpsleden vooral gezocht moet worden in een aanbod van veel vergaarde kennis. Veel kennis is het verwijt, dat onzen examinatoren toeklinkt, veel kennis vraagt ge en weinig inzicht, veel werk en weinig capaciteit. Zeer zeker worden zij door practici, als de gebruikers van ingenieurs of juridisch behoevende firma's, aangezet om bruikbare menschen af te leveren. Sterker echter geloof ik is de drang van het door „vossers” aangeboden quantum parate kennis. In Delft vertoont zich dit in het opdrijven der aantallen van teekeningen die examens moeten vergemakkelijken. Als A met 40 vellen aankomt zijn de 24 van B beslist onvoldoende, al waren ze vijf jaar vroeger prachtig tegenover de 15 van C. Daarom moet de examineerende Hoogeschool zich algemeen en beslist uitspreken voor inzicht in plaats van kennis. Dat alleen kan de vrijheid van tijd geven, die noodig is om den stand van gestudeerden tot de elite des volks te maken; tot een stuwende kracht van hooge ontwikkeling en fijne beschaving.

Het studentenleven zal echter, al was het alleen door tijdsverspilling, geld kosten. Dat door financieele bezwaren velen uit de Corpsen gehouden worden is „in confesso”, dat onder die velen er zijn, die in het studentenleven hun karakter zouden ontwikkelen tot een waardevolle factor in het geheel, ook dat kan niet ontkend worden. Het is de taak der Corpsen dit obstakel tegen het studentenleven weg te ruimen. Hoe smartelijk herinnert ons de schijn van ballotage na den groentijd aan de jaren dat niet de armen aan geld moesten worden geweigerd maar die, welke arm aan karakter, geest en enthousiasme waren. De schoone werkkring voor de Corpsen op dit gebied, waar zij grootere maatschappijen kunnen voorgaan, moet m.i. drieledig zijn. Allereerst interne bezwaren worden weggevaagd. De z.g. bezuinigingsactie, strevende naar het opheffen van alle *verplichte bijdragen* zal ons met een smetteloos schild brengen in een strijd naar buiten, een strijd waarin allen zich weer solidair zullen voelen. Wanneer wij, haast alleen misschien onder groote vereenigingen, zouden voeren de leuze: wij

eischen niets, wij geven alles: dan zou van ons uit kunnen gaan de strijd om verdere economische gelijkstelling. Het tweede deel dier taak moet bestaan in het verzekeren van een minimaal onderhoudsbudget aan die groep studenten welke uit geldsgebrek ver blijven van de academiestad, laat staan het academie-leven. Het sporen op Den Haag van Delftsche en Leidsche studenten die toch niet thuis wonen bewijst, dat wij nog geen kans zagen, de eenvoudige concurrentie in onze steden te exploiteeren. Hoeveel meer ligt het voor de hand het studentenlogies coöperatief te regelen, een poging die verstrooid hier en daar met succes gedaan wordt, maar die, groot aangepakt, een geweldig succes zou moeten hebben. Moeten wij ons eigenlijk niet schamen dat wij lekker kunnen eten en drinken in onze eigen sociëteiten, maar door de hospita-eischen voor 't grootste deel slapen in alcoven, ons behelpen met „stankdoozen”, baden . . . ? En ten slotte het derde deel onzer taak, van onze sociale roeping. Er is in Nederland geen systeem van studiebeurzen. Onze bekende genegeerdheid heeft altijd eerder gezorgd voor oude wijfjes dan voor de spes patriae. Wij echter, die gelooven in de toekomst en aan de toekomst in ons gelijken, wij moeten Nederland wakker schudden om het te doen zorgen voor die spes patriae. Leven wij niet mee van den roem dier twee groote Leidsche professoren die natuur en geest voor de wereld verklaren? Is het niet aan ons te gelooven dat uit alle lagen der maatschappij de pupillen der Alma Mater gekozen moeten worden, dat van ons rijke studentenleven zoovelen ten eenenmale worden afgesloten, die er de hoogste glans aan zouden kunnen geven, waren er maar geen financiële bezwaren? Daarom moeten wij, en wij voorop, de Nederlandsche universiteiten gaan versieren met een krans van studiebeurzen die eeuwig groene blijken van vertrouwen in de schooljeugd. Maar hoe moeten wij voorgaan? Een eerste beginsel verklarende daad ware wel het zelf vrijstellen van alle financiële verplichtingen van hen die *bevezen* de studie waard te zijn. Verder geloof ik dat de waardigste evolutie onzer Lustrum-Kunstfeesten zou zijn een jaarlijksche heffing te worden onder de meestbezittenden ten bate van die instellingen van sociale rechtvaardigheid.

Met dit alles is echter de vraag niet beantwoord: is het studentenleven wel onmisbaar? Ik heb echter een gevoel alsof onze maatschappij, zelfs in niet-gestudeerde kringen hierop het antwoord nog wel gereed heeft. Hoe verguisd de groentijd ook mag geweest zijn door oud-ontgroenens, hoe weinig voeling er toen ook bleek te zijn met onze oud-leden; toch geloof ik dat zij eenparig zouden getuigen: in den zin van karaktervorming, wat betreft leiding van mijn ontwikkeling tot gestudeerd man, heb ik aan het studentenleven alles te danken. Alles; niet, alsof er geen andere factoren waren; neen, maar alles omdat door het studentenleven, oudtijds overal het Corpsleven, die factoren hun bepaalden invloed deden gelden tot het vormen van een geheel. Zonder die socialen omgang geen vorming in die jaren tot persoonlijkheid. En goddank is onze samenleving nog niet zoo geheel aan geldzucht en nuttigheidsverheerlijking overgeleverd, dat wij niet zien dat wij persoonlijkheden noodig hebben. Voor allen vooruitgang en daarom vooral onder leiders des volks. Tegenover het imminente gevaar van volksmenners moet de administreerende wereld, vooral de officieuse, kunnen leiden door karakters, die verkregen wetenschap aanwenden tot het doel dat eigen levensstrijd hun ingaf. Slechts dat is de waarborg dat de voor den Staat dure wetenschap niet in nuttelooze of verkeerde

paden zal raken. De student moet de wetenschap veroveren maar *tegelijktijd* tot mensch worden.

Delft, 22 Oct. 1913.

M. D.

Delftsche Studenten Debating-Club.

Maandag 24 November, des avonds ten 8 ure, zal Debating haar tweede vergadering houden. Als spreker zal optreden **Dr. J. Schoemaker** uit Den Haag, die stellingen over het geneeskundig onderzoek vóór het huwelijk zal verdedigen.

Dr. J. Schoemaker, die een der voormannen is van de beweging, die zich de reglementeering van dit onderzoek ten doel stelt, zal zijn meening ongetwijfeld met kracht verdedigen. Zijn stellingen waarin hij zijn meening kort en helder in heeft neergelegd, openen een ruime gelegenheid tot debat.

Wij twijfelen dan ook niet of een groote schare zal Maandag de leeszaal vullen, om nader kennis te maken met de uiteenlopende meeningen, die er over dit onderwerp heerschen, hun meening te verdedigen of die van den inleider aan te vallen.

STELLINGEN:

I.

Geneeskundige raadpleging voor het huwelijk is noodzakelijk.

II.

Het is wenschelijk dat de geneeskundige raadpleging voor het huwelijk bij de wet verplichtend wordt gesteld.

III.

Huwelijksverbod op geneeskundige gronden moet niet in de wet worden vastgelegd.

Interacademiale Voetbalbond.

In 1908 overleed aan algemeene lichaamszwakte de I. V. B. Onlangs mocht het aan eenige enthousiasten gelukken deze doode in het leven terug te roepen. Laten wij hopen, dat hem ditmaal een langer leven beschoren zal zijn! Deze hoop werd uitgesproken door verschillende bestuurders van studenten voetbalverenigingen. En de leden?

Laten wij eens zien hoe het in Delft daarmee staat.

Het enthousiasme dat de leden bij de wederoprichting der S. V. B. bij de seriewedstrijden in Amsterdam aan de dag legden, was niet groot. Gelukkig dat er verzachtende omstandigheden aanwezig waren.

Bekend met het feit dat leden meer enthousiast worden naarmate zij beter van de zaak op de hoogte zijn en naarmate zij beter wakker geschud worden, hoopt het Bestuur met het schrijven van dit stukje iets in die richting te bereiken.

Er zal waarschijnlijk een halve competitie tusschen Utrecht, Amsterdam, Leiden en Delft gespeeld worden. Groningen kan, helaas, door den grooten afstand van de overige academiesteden, niet in deze competitie mededingen.

Omarming in de deur. Daarna komen zij samen binnen. Hij heeft overjas en hoed nog aan, doch trekt die uit, terwijl zij de deur sluit).

Hij: Gezellig die haard!

Zij: Vind je niet? en ik was al zoo bang dat je pas met de volgende trein kwam!

(Hij gaat zitten).

Zij: Wil je thee?

Hij: Graag!

(Zij gaat naar het theeblad en schenkt een kopje in. Onderwijl heeft hij het blad opgenomen, waarin zij zoo juist heeft zitten lezen. Hij ziet het even in, buigt zich dan achterover en vraagt, terwijl hij het blad ophoudt).

Hij: Heb je gelezen Loukie!

Zij: Ja! *(Zij komt met het kopje, zet het naast zijn stoel op de grond en gaat in de andere stoel zitten).*

Hij: En? *(glimlachend)* vindt je het heel erg zoo iets te durven schrijven?

Zij: Natuurlijk niet, dat hoef je toch niet te vragen.

Hij: Je moest eens weten hoe er over geschreeuwd is. Zooiets in een blad te durven zetten, dat door meisjes gelezen wordt.

Feuilleton.

»Een klein spel in één bedrijf».

(Het tooneel stelt een gezellig gemubileerde zittkamer voor. Rechts een brandende houthaard. Op de schoorsteenmantel branden eenige kaarsen, waarvan het licht door roode kapjes gedempt wordt. Voor de haard staan twee Clubchairs. In de eene zit een jong meisje te lezen, de andere is leeg).

(Men hoort de huisbel).

Zij: *(Opziende).* „Zou hij daar zijn?”
(Zij luistert; men hoort de deur in 't slot vallen en iemand haastig de trap op komen).

Zij: „Hij is het”, *(zij snelt naar de deur en opent die).*
(Met haar hoofd buiten): Wim! Wim!!
(Men hoort van buiten een frissche jonge stem antwoorden: „Loukie”).

De Wisselbeker, waarom in den ouden I. V. B. reeds gespeeld werd, wordt weer beschikbaar gesteld. Deze beker, die zoolang in het bezit van de D. S. V. V. is geweest, die getuigenis aflegt van de Delftsche kampioensjaren 1903/04, 1904/05, 1905/06, moge een aansporing voor de leden zijn om weer tot daden over te gaan.

Wanneer dan op 3 Dec. de interacademiale wedstrijd tusschen Utrecht en Delft wordt gespeeld hoopt het Bestuur een elftal, dorstig naar de overwinning — behalve op het aanplakbord in de S. P. — ook in het veld te mogen zien.

Leden van de D. S. V. V., gespt uwe schoenen weer aan en laat het geboem van uw rake trappen weder door het veld weerklinken.

De wedstrijden zullen besloten worden met een gezellig samenzijn zoodat tegelijkertijd een nauwere aanhaling der corpsbanden plaats kan hebben. Eenige oefenballen zullen op het terrein aanwezig zijn om de training der leden te bevorderen.

Op dan leden! Op dan! Maakt U gereed voor den komenden strijd en zorgt dat de beker het stedeke Delft niet verlaat!!!

Delftsche Studenten Schaakclub.

Het Bestuur der D. S. S. heeft zich voorgehomen ook dit jaar een wedstrijd onder haar leden uit te schrijven, waarin het alle leden tot mededingen opwekt.

Er wordt gespeeld in 3 klassen. Deze indeeling geschiedt naar de speelsterkte, zoodat ook die nieuwe leden, die nog weinig of niets van schaken kennen, in de laagste klasse kunnen medespelen.

Ter bevordering van het goede verloop der wedstrijd zijn de volgende bepalingen gemaakt:

1. Gespeeld wordt in 3 klassen.
2. Elk speelt één partij tegen de andere mededingers in zijn klasse.
3. Het Bestuur behoudt zich het recht voor, indien noodig, spelers in een andere klasse te laten medespelen, dan waarvoor zij zich opgaven.
4. Het inleggeld bedraagt f 2,50, welk bedrag gelijk met de contributie geïnd zal worden. Degenen, die de wedstrijd uitgespeeld hebben, ontvangen f 1,50 terug.
5. Het inleggeld zal besteed worden aan prijzen.
6. Gespeeld wordt op de Schaakavonden, des Vrijdags-avonds, 8 uur op de leeszaal der S. P.
7. Deze wedstrijdpartijen mogen niet thuis gespeeld worden. Is een speler verhinderd dan kan hij een partij uitstellen, door hiervan schriftelijk kennis te geven aan den Secretaris, uiterlijk vier uur voor 't begin van de Schaak-avond.

Blijft hij hiervan in gebreke, of komt hij meer dan een uur te laat, dan verliest hij zijn partij en de f 1,50 zal hem niet meer terug betaald worden.

8. In alle andere kwesties beslist het Bestuur.

Aan deze bepalingen zal strikt de hand gehouden worden.

Inteekening kan geschieden op een lijst, op de lessenaar der S. P., tevens schriftelijk bij den Secretaris.

De wedstrijd zal waarschijnlijk op Vrijdag 12 December aanvangen.

Zij: Wie schreeuwden dan? De meisjes-studenten?

Hij: Ja! dat had je niet gedacht?

Zij: Neen heelemaal niet. Ik dacht juist dat die op dat punt zoo vooruitstrevend waren.

Hij: Een heel enkele Loukie, maar het doorsnee-meisje, O! dat valt zoo tegen, zij zijn zoo vreeselijk, bang-bekrompen. En de enkele die het niet is, is dadelijk gebrandmerkt, als het kwade element.

Zij: Ik dacht dat studeerende vrouwen toch wel zóó ontwikkeld waren, dat zij de dingen durfden te zien zooals zij zijn, en dat zij vrij waren van die dwaze ouderwetsche ideeën op sexueel gebied!

Hij: O! in het geheel niet. Ik dacht het vroeger ook, maar ik kom tegenwoordig tot heel andere inzichten. Ik begon een beetje geloof te hechten aan het gezegde van sommige menschen; dat meisjes gaan studeeren om aan een man te komen. Vandaar die kunstmatige onschuld, en die geaffecteerde afschuw van alles wat het werkelijke mannenleven betreft; om toch vooral dat romantische ideaal, dat zij voor zich zien, niet te verstooren. Dat is de z.g. geëman- cipeerde vrouw, maar in werkelijkheid, goddome,

Weekverslag.

De oude tijden zijn teruggekeerd,
We hebben met Port onze pennen gesmeerd.

In de eerste plaats onzen dank aan onzen oud-redakteur v. L. die ons op het laatste oogenblik bijgesprongen is met 4 bladen literaire copy (zie tweede Blad behoudens de advertenties). Het was trouwens niet de eerste maal: we herinneren ons drie kiekjes met bijschriften. We hopen dat zijn pijp hem lekker smaakt — hara-kiri — prettige Sint Nicolaas!

Op kosten van de nieuwe redacteuren zal er een typiste aangeschaft worden.

Uitslag bokswedstrijden:

Cohen Onvervaard ternauwernood
[ontsnapt aan slagersmes
Viel op zijn smoel en kreeg de
[pes(t).

(Voor de rijm zei J. v. R.)

Graaf W l te paard,

Een ros zonder staart,

Koetsier is zijn aard.

Geïnstalleerd

In zijn speech vergalloppeerd!

Pégoud is gered.

.. geaud kan doodvallen (maar alleen als 't hard waait).

Ben-Hur wordt Ouwe Ben-Hur.

Wat zeg ik, Ben Ouwe Hur

Omdat ik een Ouwe Hur ben.

Philipslamp: 75 % stroombesparing.

75 cents strooisigaren voor den Senaat.

Senaatssonate:

Welkom, welkom,

Al is 't ook wat krom

Om uw namen hier te zien.

Volgend jaar beter misschien,

Kien!

Felix Sch . . .

Het middenrif.

Hiernaast vond onze Fik

Zijn plaats onmiddelijk.

Jan van Krooswijk

't Levende lijk.

Toen kwam Pel

Het jongste . el,

Dat maakte van W

Dien ouden kwijler

Nog wat g . . ! (het kon haast niet meer).

Corry + Dolk = functie (Lentewolk).

De meisjes van dikke Nappie

Moeten naar bed met pappie

Zonder happie,

Want — het is maar 'n klein stappie

dan staan ze nog precies op hetzelfde pijl, als de vrouwen die moord en brand schreeuwden toen Ibsen zijn „Spoken” durfde schrijven of Shaw met „Mrs Warren's profession”.

Zoodra iemand maar het hart heeft een slijpe van het romantische gordijn op te lichten, dan vallen zij hem zoo aan met hun krabbende nagels en haarspelden, dat hij dadelijk het gordijnslijpe weer moet laten vallen.

En die boeken. Zola is door de dames al lang dood gezweven, hoewel zij allen heimelijk verlangen, naar den tijd, dat zij hem zullen mogen lezen; en Ibsen en Shaw, ook die hebben stukken geschreven waar over men niet spreekt, niet schrijft en liefst ook niet denkt, en Tolstoi dan, de Kreuzer-Sonate, „Loukie”, krijg je geen kleur bij het noemen van die naam.

Zij: (Lachend terwijl ze hem omhelst).

Ik houd nog het meest van je, als je zoo doordraaft.

(Scherme.)

En dit is maar 'n grappie!
— Nu raken we in vuur, en
Nu komen de besturen:

Piet Ing. heeft veel verstand van roeien
Hij ziet zelfs niet als ze knoeien.
At . . ., echte schutter,
Lijkt wel een mannetjesputter
Maar 't meest op een grutter.
Als graaf Winkelier wat ouder is neemt hij tot vrouw
Max Havelaar!
Odin bestuur is nu bekend
Zit nog steeds zonder cent. —
Leidsche is president!
Van der W — K.
Belachelijk!
Hiermee sluiten we de besturen.
Laat ze nou maar 'n jaar verzuren.

Gedachten en Gedichten.

„La Joconda.”

O! vreemde vrouw wier wonderbaar gelaat
Ik peinzende bestaar, als wild' ik weten.
Wat toch die stille glimlach zweven laat,
Die lach dien 'k heel den dag niet kan vergeten.

Zoo dikwijls zit ik nog diep in de nacht;
Als al geluid van 't leven is geweken,
Steeds U bestarend als of ik verwacht
Plotseling Uw stem die zacht tot mij zal spreken.

Die zeggen zal: de reden uwer staren;
Van uwe liefden; uw gebroken droomen,
En 'k zal niet weten dat er eeuwen waren
Tusschen het schreien onzer tranenstroomen.

Maar ach! 't is alles waan! gij blijft steeds zwijgen
Nimmer zal één weten uw zieleleed.
Alleen vermoedens zullen in ons nijgen
Waarvan ik nimmer toch de juistheid weet.

15/16 11 - '13.

J. K.

Vereenigingsleven.

Geachte Redactie.

In het vorige nummer van het S. W. was in de lijst van vergaderingen alleen die van de „Debating-Club” gepubliceerd.

Zou het niet wenschelijk zijn al de vergaderingen die in de permanente lijst bij Waltman zijn geanonceerd in het S. W. te publiceeren, b.v. voor den termijn van 1½ week na het verschijnen van het nummer?

Hoogachtend,
Het Bestuur der D. S. E. V.

Lezingen.

Verslag van de lezing van den heer J. Stärcke.

Is het niet een blijk van verkeerd inzicht om van studenten belangstelling voor de drankbestrijding te verwachten?

De heer Stärcke had eerst ook zoo gedacht, doch was van meening, dat naast de groote groep studenten, die slechts in vreugde leven, en alles mijden, wat in hun oogen maar eenigszins op preeken lijkt, er ook zullen zijn, bij wien de vrijheid van het studentenleven hen los gemaakt heeft van de dagelijksche opvattingen, waardoor een spontaniteit ontstaat, die men bij andere menschen minder aantreft. Spreker wil ook geen preek houden, doch slechts feiten constateeren. De totaaluitgaaf van 116 millioen aan alcoholische dranken in ons land, brengt aan accijns 30 millioen in de schatkist, doch hiernaast staat een uitgaaf van 118 à 120 millioen aan de gevolgen. Dit getal heeft men gevonden door op

te tellen, wat de staat voor alcoholisten heeft uit te geven aan krankzinnigengestichten, gevangnissen, ziekenhuizen, bedelaarskolonies, kolonies voor drankzuchtigen, enz. Hiernaast komt nog de huiselijke misère, die niet in cijfers is uit te drukken, en tusschen den normalen mensch en den krankzinnige ligt een geleidelijke overgang. De psychiater herkent iemand als alcoholist, die door zijn huisgenooten als een humeurig persoon wordt beschouwd. Na ook de ziekten van hart en lever, maag en nieren te hebben gedemonstreerd, toont spreker de vernietiging door den alcohol van fijne vertakkingen onzer zenuwcellen aan. Een merkwaardige aanduiding op het afstompen van ons gevoelsleven.

Een der middelen tot bestrijding van het misbruik is de plaatselijke keuze. Dit stelsel bezit reeds vrijwel het geheele platteland van Noorwegen en 32 van 61 Noorsche steden, verder treft men het in Canada, Australië, Schotland en vele Staten van Noord-Amerika, die voor den geheelen staat een verbodswet hebben, evenals IJsland.

In ons land is de volksmeening over den alcohol sterk gewijzigd. Was vroeger een geheelonthouder een witte raaf, thans tellen de drie grootste vereenigingen reeds samen meer dan 50,000 leden. Spreker eindigt met te wijzen op het petitionnement, dat ten gunste van de plaatselijke keuze gehouden zal worden en merkt hierbij op, dat ook niet-onthouders hierop gerust hun handteekeningen kunnen zetten, daar zoowel onthouding als plaatselijke keuze middelen zijn om het misbruik te verminderen, doch zij staan geheel los van elkaar.

Het Bestuur.

Boekbespreking.

HAVELOCK ELLIS. — DE WERELD DER DROOMEN. — Bewerkt onder toezicht van Dr. A. W. v. Renterchem, uitgegeven door de Hollandia-Drukkerij.

Dit boek is een inleiding in de introspectieve methode van S. Freud, de methode die wat betreft droomstudie in de hedendaagsche wetenschap bijna algemeen als de belangrijkste gerekend wordt.

Schrijver begint met het uiteenzetten van de werking van bewustzijn in slapenden en in wakenden toestand, om dan zijn heele opvatting hierover in den volgenden zin neer te leggen:

„Onverschillig welke prikkels van de buitenwereld ook aan de deur van 't droombewustzijn kloppen, dit bewustzijn is ver van hen verwijderd en geen prikkel kan het bereiken zonder eerst eene verandering te ondergaan.”

Dan worden aan de hand van talloze voorbeelden de elementen van het droomleven behandeld en hierna gaat schrijver over tot het beschouwen van allerlei soorten van droomen om hen dan te ontwikkelen en tot de werkelijkheid terug te brengen. Zeer vele droomen die een schijnbaar mystisch karakter hebben, worden hier tot een zeer gewone werkelijkheid terug gebracht en er wordt aangetoond hoe de mensch zichzelf dikwijls parten speelt.

Daar waar tegenwoordig zooveel over onderbewustzijn, hypnotisch droomen, somnabules en ook over de alledaagsche gevallen gesproken wordt zonder dat men over de kwestie het minste weet, is het wel de moeite waard, ook voor degenen die zich niet aan psycho-analytisch onderzoek willen gaan wijden, dit boek eens door te lezen.

v. H.

Ingekomen boeken.

Dr. W. J. AALDERS. RUUSBROEC. Serie „Groote Mystieken”.
Uitgave „Hollandia”-drukkerij, Baarn.

(Zie vervolg Derde Blad).

DERDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 21 NOVEMBER 1913. No. 8.

Technische Hoogeschool.

AFDEELING DER WEG- EN WATERBOUWKUNDE.

De Voorzitter van de Afdeling der Weg- en Waterbouwkunde van de Technische Hoogeschool maakt bekend, dat zij, die wenschen deel te nemen aan het Ingenieurs-examen voor Civiel-Ingenieur, dat zal worden afgenomen in Januari 1914, zich hiervoor schriftelijk hebben aan te melden bij den Secretaris der Afdeling, Prof. J. Klopper, vóór den 15 December 1913.

Formulieren voor de aanmelding zijn verkrijgbaar in den Technischen Boekhandel van J. Waltman Jr., te Delft.

—o—

AFDEELING DER MIJNBOUWKUNDE.

De Voorzitter van de Afdeling der Mijnbouwkunde der Technische Hoogeschool maakt bekend, dat zij, die wenschen deel te nemen aan het Ingenieursexamen voor Mijningenieur, dat zal worden afgenomen in Januari 1914, zich hiervoor schriftelijk hebben aan te melden bij den Secretaris der Afdeling, Professor Dr. H. G. Jonker, vóór den 1^{en} December 1913.

Formulieren voor de aanmelding zijn verkrijgbaar in den Technischen Boekhandel van J. Waltman Jr., te Delft.

—o—

Bij Koninklijk Besluit van 6 November 1913, No. 40, is het geven van onderwijs in de toegepaste mechanica aan de Technische Hoogeschool te Delft voor het tijdvak van 6 November tot aan den datum, met ingang van welken de vacature, ontstaan door het eervol ontslag verleend aan aan F. K. Th. van Iterson als hoogleeraar aan bovengenoemde hoogeschool, zal zijn vervuld, opgedragen aan C. B. Biezeno, werktuigkundig ingenieur te Delft.

—o—

Bij Koninklijk Besluit van 11 November 1913, No. 60, is benoemd tot gewoon hoogleeraar in de Afdeling der Algemeene Wetenschappen aan de Technische Hoogeschool te Delft om onderwijs te geven in de zuivere en toegepaste wiskunde en de mechanica, Dr. J. G. Rutgers, leeraar aan de 1e hogere burgerschool met vijfjarigen cursus te Amsterdam.

Correspondentie.

Aan M. A. Pont. Uw bericht past niet in het kader van ons blad.

Aan Δ. Uw stuk was niet voor opname geschikt.

Lijst van Vergaderingen.

Delftsche Studenten Debating-Club.

Maandag 24 November, 's avonds om 8 uur, op de leeszaal der S. P.

Spreker: Dr. J. Schoemaker.

Onderwerp: Geneeskundig onderzoek voor het huwelijk.

Gezelschap Leeghwater.

Donderdag 27 November, in Zaal 207 W. en S.

Spreker: A. J. Prins Visser.

Onderwerp: Scientific Management.

Electrotechnische Vereeniging.

Vrijdag 28 November, 's avonds om 8 uur, in Zaal β Nat. en Electr. Lab.

Spreker: Prof. Haga.

Onderwerp: Het Weston-element.

Soc. Dem. Stud. Klub.

Vrijdag 28 November, 's avonds om 8 uur, in de Kleine Concertzaal.

Spreker: Mej. Suze Groeneweg.

Onderwerp: De Vrouw en het Socialisme.

Delftsche Stud. Ethische Vereeniging en Delftsche Stud. Geh. Ont. Vereeniging.

Woensdag 10 December, 's avonds om 8 uur, in Zaal 16 Hoofdgebouw.

Spreker: R. Casimir.

Onderwerp: De Ethiek der Drankbestrijding.

Electrotechnische Vereeniging.

Donderdag 11 December, 's avonds om 8 uur, in Zaal β Nat. en Electr. Lab.

Spreker: H. Rezelwan.

Onderwerp: Commutatatie van Gelijktroommachines met buitenliggende polen.

D. S. V. Onze Koloniën.

Woensdag 17 December, 's avonds 8 uur.

Spreker: Jkvr. Schuurbeque Boeije.

Agenda.

DEN HAAG.

Zaterdag 22 November: Gebouw voor K. en W.: Vierde concert (A) van het Concertgebouw-orkest, onder leiding van W. Mengelberg; solisten de heeren Egon Petri (piano) en Joh. Messchaert (zang); 8 uur.

Programma: 1. Suite (b.-mol), Bach; 2. Kindertotenlied, G. Mahler; 3. Piano-concert no. 3, (c.-mol), Beethoven; 4. Ouverture Egmont, Beethoven.

Diligentia: N. V. Tooneelvereeniging: „Nora”; 8 uur.

Zondag 23 November: Gebouw voor K. en W.: Tweede middagconcert van het Residentie-orkest, onder leiding van mr. Henri Viotta; 2¹/₄ uur.

Programma: 1. Einleitung zum 3ten akt „Tannhäuser”, Richard Wagner. 2. Monoloog van Wolfram (2e acte „Tannhäuser”), Richard Wagner. 3. Serenade voor strijkorkest op. 48, P. Tsjaikowsky. 4. Liederen met pianobegeleiding, Fr. Liszt. 5. Tasso, poème symphonique, Fr. Liszt.

Gebouw voor K. en W.: Italiaansche Opera: „Carmen”; 8 uur.

Maandag 24 November: Diligentia: Emiel Hullebroeck-avond; 8 uur.

Gebouw voor K. en W.: Gezelschap Royaards: „Mijlpalen”; 8 uur.

Dinsdag 25 November: Gebouw voor K. en W.: Nederl. Tooneel: „Het Geheim”; 8 uur.

Diligentia: Soirée musicale Arnolde Stephenson, sopraan; Henri Eriquet, bariton; J. A. Bilewski, viool; E. Robert Schmitz, piano; 8 uur.

Donderdag 27 November: Diligentia: Messchaert—Röntgen-avond; 8 uur.

ROTTERDAM.

Zaterdag 22 November: Groote Schouwburg: Italiaansche Opera: „Madame Butterfly”; 8 uur.

Zondag 23 November: Tivoli-Schouwburg: Ned. Tooneel: „Het Geheim”; 8 uur.

Groote Schouwburg: Rotterd. Tooneelgezelschap: „Oranjeklanten”; 8 u.

 ADVERTENTIEN.

AANGEBODEN met Januari of later:
Gemeub. en ged. gemeub. Kamers,
 bij nette familie. Uitst. aanb., vlak bij lijn 12.
 Adres COPERNICUSSTRAAT 126, DEN HAAG.

LES verzocht
 in graphostatica en berekeningen voor
 gewapend beton-constructie, liefst van
 iemand in Den Haag.

Brieven franco onder No. 6597 Bureau van dit Blad.

De Koninklijke Akademie
 en
 de Polytechnische School
 kost thans VIJF GULDEN.

Er zijn nog slechts een beperkt aantal exemplaren.
 Stel het bestellen niet te lang uit. De voorraad kon
 dan uitgeput zijn. (Zie de circulaire gezonden aan
 alle dames- en heeren ingeschrevenen).

Voorhanden bij de
 TECHNISCHE BOEKHANDEL EN DRUKKERIJ
 J. WALTMAN Jr. — Binnenwatersloot 33-35.

A. J. BROUWERS Jr.,
 Lange Geer hoek Breestraat.
 TELEPHOON 271.

**Luxe Vulhaarden,
 Vulkachels
 en Gaskachels.**

CONCURREERENDE PRIJZEN.

TE KOOP: een zoo goed als nieuwe
GASKACHEL.

Adres A. J. BROUWERS, Lange Geer hoek Breestraat.

VERSCHEENEN:
 BEKNOPT E HANDLEIDING
 No. 43

Gereedschapwerktuigen.

Voorhanden in de Technische Boekhandel en
 Drukkerij J. WALTMAN Jr., Binnenwatersloot 33.

OUDE DELFT 120 - DELFT.
Uitzending van Diners.
Levering van Schotels.

Dagelijks verkrijgbaar de bekende NASSI GORENG.
 Aanbevelend,
 Oude Delft 120. Chr. F. RÜTER.

VOORHANDEN bij de
 Technische Boekhandel en Drukkerij
 J. WALTMAN Jr.,
 = BINNENWATERSLOOT 33: =

Voetbal-Jaarboekje
 16e Jaargang.

Uitgegeven door den Nederlandschen Voetbalbond.

PRIJS f 0.50.

DELFTSCHE
Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade
 75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.
 NIEUWE LANGENDIJK 50.
 Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

VOORHANDEN BIJ DE TECHNISCHE BOEK-
 HANDEL EN DRUKKERIJ J. WALTMAN JR.

**De afsluiting en gedeeltelijke
 droogmaking der Zuiderzee**

BEKNOPT OVERZICHT, SAMENGESTELD
 OP LAST DER ZUIDERZEE-VEREENIGING
 TER GELEGENHEID VAN DE EERSTE
 NEDERLANDSCHE TENTOONSTELLING OP
 SCHEEPVAARTGEBIED TE AMSTERDAM
 IN 1913.

PRIJS 25 CENT.

Klein Corpsbeeld

in PLASTIEK en GEBRONSD.

Modellen te bezichtigen in den boekhandel

BINNENWATERSLOOT 33.

Prijzen: In plastiek / 3,25.

Gebronsd „ 4,25.